

Utskottsbetänkande angående uppförandet af en tillbyggnad för svagsinta personer å fattiggården.

Med anledning af en skrifvelse från Direktionen för fattigvården af den 7 sistlidne januari beslöto Stadsfullmäktige vid sammanträde den 25 i samma månad att åt ett särskildt utskott, till hvars medlemmar undertecknade vid samma tillfälle utsågos, gifva i uppdrag att förbereda en i samma skrifvelse väckt fråga om uppförande af en tillbyggnad för svagsinta å stadens fattiggård.

Nämnda skrifvelse är af följande lydelse:

„Till Helsingfors Stadsfullmäktige.

Ett länge känt behof, som på senare tid i så hög grad stegrats, att dess afhjelpande icke längre kan uppskjutas, nemligen beredandet af flere celler för sinnessjuka personer i arbets- och fattig-gården, manar Direktionen att hos Herrar Stadsfullmäktige framhålla nödvändigheten af större utrymmes anskaffande för sådant ändamål antingen genom tillbyggnad eller uppförandet af skildt därhus. Behovet åskådliggöres deraf att i inrättningen finnas endast sju celler för sinnessjuka, ehuru vida flere sådane individer städse varit intagne i fattiggården och utgöra för närvarande icke mindre än tolf samt stundom uppgått ända till femton. Vården af de sinnessjuka, hvilka icke få plats i de befintliga cellerna utan måste tillåtas bo med andra fattighjon är förenad med stora svårigheter för Inspektoren å platsen och förhållandet medförer äfven oreda och obehag för inrättningens personal, samt kan också hafva eldfara till påföljd.

Då erfarenheten visat, att de sinnessjukas antal årligen i allmänhet ökats och den omständigheten tillkommer, att en stor del af de i Lappviks kuranstalt intagna sjuka tillhöra Helsingfors kommun, hvaraf många i anseende till omöjligheten att för bristande utrymme vårda dem i fattiggården, måst qvarhållas i sjukhuset uti flera års tid, der en hvar af dem kostat staden en mark för hvarje dag, ehuru kostnaden kunnat vara inemot hälften mindre om tjenlig lokal funnits för deras vård å fattiggården, får Direktionen ödmjukast hemställa, huruvida icke en lokal af 20 å 25 celler borde uppföras å fattiggården och arbetet dermed påbörjas så tidigt, att byggnaden blefve fulländad under instun-

dande sommar. I händelse Herrar Stadsfullmäktige finna denna framställning beaktansvärd, vågar Direktionen i lika ödmjukhet anhålla att Herrar Stadsfullmäktige benäget ville tillsätta ett utskott, som toge saken och dess utförande i närmare öfvervägande.

På Fattigvårdsdirektionens vägnar:

Otto Höijer.

G. A. Wendell.

Vid öfvervägande af ifrågavarande ärende har utskottet funnit de af fattigvårdsdirektionen anförda skäl för åstadkommande af större utrymme för sinnessjuka personer å stadens fattiggård i högsta måtto behjertansvärda.

I nämnda inrättning finnas, såsom Direktionen erinrar, för närvarande endast sju celler för fattiga sinnessjuka. Då detta ringa antal icke på långt när motsvarar behovet, har fattigvården nödgats på annat sätt söka anskaffa bostad och lämplig vård åt dessa olyckliga, hvilka på en gång fattiga och saknande förståndets ljus äro i största behof af samhällets omvårdnad. I följd häraf, och då med afseende å dessa sjuklingars tillstånd endast för en mindre del af desamma en utackordering hos enskilde, antingen på landet eller i staden, kunnat komma i fråga, hafva de öfriga dels tillåtits bo tillsammans med andra fattiga i fattiggården, dels genom fattigvårdens förmedling underhållits å Sjählö hospital och Lappviks sinnessjukhus.

Klart är emellertid, att de sinnessjukas inhysande tillsammans med öfrige fattighjon, såsom jemväl fattigvårdsdirektionen framhåller, måste medföra icke blott stora svårigheter vid vården, utan äfven verkliga vådor.

Att åter åtskilliga svagsinta fattiga från denna stad kunnat åtnjuta vård å Lappviks sjukhus har visserligen under nuvarande förhållanden varit en lycklig omständighet; och att utvägen äfven begagnats, framgår deraf att exempelvis under senaste år icke mindre än 29 sinnessjuka underhållits derstädes å fattigvårdens bekostnad under största delen af året, medan inrättningen på en gång kan upplåta plats för högst 115 å 120 sjuka. Men dels synes det hvarken lämpligt eller för framtiden ens möjligt att i så hög grad som hittills taga denna för en stor del af landet afsedda anstalt i anspråk för stadens räkning; dels åter nödgas staden för å detta sjukhus intagna fattige, af hvilka dock åt-

skillige äro sådane, att de väl kunde vårdas i enskildt rum å fattiggården, ifall plats för dem derstädes funnes att tillgå, utbetala en underhållskostnad, som är nära nog dubbelt större än det belopp, som skulle erfordras för deras vårdande å fattiggården. Af förenämnda å Lappviks sjukhus under sistlidne år intagna 29 sinnessjuka fattiga voro nämligen, enligt hvad utskottet inhemtat, 16 att anses för obotliga och af dessa hade åtminstone 11 kunnat vårdas å fattiggården. Då nu staden för vården af ifrågavarande 29 sjuke haft en utgift af inalles 5,661 mk, hvaraf 3,082 mk belöpa sig ensamt på de nyssnämnda 11 svagsinta, af hvilka de flesta vårdats hela året om i Lappviks sjukhus, kan sålunda den tillökning i utgift, som åsamkats staden genom desse obotligt svagsintas underhåll å sjukhuset, beräknas till omkring 1,500 mk eller 5 % ränta å ett kapital af 30,000 mk.

Med afseende å allt detta måste utskottet på det lifligaste förorda fattigvårdsdirektionens framställning om beredande af ökad rum för vården af svagsinta å stadens fattiggård, och skulle enligt utskottets åsigt 20 nya celler ungefärligen motsvara det närvarande behovet.

Beträffande sättet för nämnda lokalers anskaffande har utskottet vid å stället gjord undersökning kommit till öfvertygelsen, att någon tillbyggnad till förutvarande hus ej med fördel kan åstadkommas. Deremot finnes något öster om den nuvarande arbetsbyggnaden, parallelt med denna, lämplig plats för uppförande af en särskild byggnad, jemte det här finnes utrymme för anordnande af en inhägnad gård, der de sjuka kunna sättas i tillfälle att uppehålla sig i fria luften, utan att komma i beröring med de andra fattighjonerna.

Då det sedan gällt att besluta sig för det material, hvaraf det ifrågasatta huset borde uppföras, har utskottet visserligen ej kunnat undgå att varsna, hvilka betydliga fördelar ett stenhus skulle medföra i jämförelse med ett dylikt af trä, både med afseende å eldfaran och möjligheten att vidmakthålla snygghet uti de icke så sällan för motsatsen böjde sjuklingarnes bostäder. Men då kostnaderna för en byggnad af sten i förevarande fall beräknats uppgå till åtminstone dubbelt högre belopp än hvad som kräfdes för ett trähus, har utskottet ansett sig böra förorda användandet af det billigare materialet.

I öfverensstämmelse härmed har utskottet låtit uppgöra eskissritning till ett trähus i en våning, afsedt att uppföras å den nyss omtalta platsen öster om den nuvarande arbetsbyggnaden, samt inrymmande 20 cellrum, tvenne rum för vårdare samt ett badrum. Denna eskiss meddelas härjemte till stadsfull-

mäktiges granskning jemte ett approximativt kostnadsförslag, belöpande sig till
inalles 30,000 mk, och föreslår utskottet att Stadsfullmäktige ville besluta

att, så snart omständigheterna det medgifva, å ifrågavarande
plats vid fattiggården låta uppföra ett trähus i en våning i en-
lighet med bilagda eskiss, samt att för ändamålet anslå en sum-
ma af 30,000 mk;

äfvensom

att åt det utskott, som kommer att tillsättas för granskning
af nästkommande års budgetförslag, gifva i uppdrag att å nämnda
budget uppföra nyssberörda belopp.

Helsingfors den 29 Oktober 1881.

G. U. Sandberg.

Th. Sælan.

Th. Höijer.